

Z OBSAHU	Putovat v Duchu Svatém. Katecheze Svatého otce Františka	04
	Pohled z Říma: Tak přece rodina	06
	Mučedníci komunismu. Blahoslavený Vilmos Apor	07
	Dítě na okraji společnosti. Dítě a generační solidarita	10

TRADICE OTCŮ

Z kázání blahoslaveného Izáka, opata kláštera z Hvězdy († kolem 1169)

Proč se, bratři, tak málo staráme o to, jak vzájemně hledat příležitosti ke spáse? Vždyť když vidíme, že někdo potřebuje více, měli bychom si více navzájem pomáhat a jeden druhému nosit břemena jako bratr bratru. K tomu nás přece vybízí apoštol slovy: *Jeden druhého břemena neste, a tak naplníte Kristův zákon.* A jinde říká: *Snášejte se navzájem v lásce.* To je přece ten zákon Kristův.

A když vidím u svého bratra něco, co nelze napravit, ať už je to pod tlakem okolností nebo pro slabost těla či nepevnost mravů, proč to trpělivě nesnáším a ochotně ho nepotěším, jak je psáno: *Jejich děti budou neseny na ramenou a utěšovány na kolenou?* Není to tím, že mi chybí právě ona láska, která všemchno vydrží, trpělivě snáší a laskavě miluje?

Takový je skutečný zákon Kristův. On ve svém utrpení opravdu nesl naše utrpení, ve své útrpnosti se obtížil našimi bolestmi. Miloval ty, které nesl, a nesl ty, které miloval. Kdo však napadá bratra, který je v nouzi, nebo kdo využívá jeho slabostí všeho druhu, zcela nepochybně se podřizuje zákonu ďáblu a naplňuje ho. Buďme proto k sobě navzájem snášenliví, bratrsky se milujme, snášeje navzájem své slabosti, ale pronásledujme zlo.

Každý způsob duchovního života, který s opravdovou poctivostí usiluje o lásku Boží a pro Boha také o lásku k bližnímu, je Bohu obzvláště milý... Je to přece láska, kvůli níž se všechno má nebo nemá stát, má nebo nemá změnit. Ona je počátek i konec, východisko i cíl všeho směřování. Rozhodně není hříšné nic, co se děje opravdu kvůli lásce a z lásky. A tuto lásku kéž nám milostivě v hojnosti dá ten, jemuž se bez lásky nemůžeme líbit a bez něhož nemůžeme vůbec nic. Ten žije a kraluje jako Bůh po všechny věky. Amen.

Monogramista z Brunsvíku: Podobenství o velké hostině (1525). Foto: Wikimedia Commons

Vyjít ze sebe samých

Když služebník zjistil, že pozvaní svatebčané měli plno jiných starostí než se dostavit na svatbu, informoval svého pána a ten mu rozzloben rozkázal: *Vyjdí rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé; a když bylo ještě místo ve svatební místnosti, řekl: Vyjdí za lidmi na cesty a k ohradám a přijmi je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil.* (srov. Lk 14,21–23)

Zdá se, že se tato myšlenka stala jedním z nosných pilířů pontifikátu papeže Františka. Mladým v Riu říká: *„Vyjděte ze sebe samých a jděte na periferie zeměpisné i existenciální, hlásejte Ježíše a dávejte poznat jeho poselství.“* Kněžím praví: *„Nemůžeme se zavírat ve farnostech, když tolik lidí čeká na slovo Boží. [...] Nestačí jen otevřít dveře na uvítanou, musíme těmi dveřmi projít ven, abychom se mohli setkat s lidmi.“* Při jiných příležitostech podotýká: *„Neizo-*

lujte se v kostelech, vyjděte mezi lidi. Dávám přednost církvi, která má modřiny, je zraněná a špinavá, protože byla venku v ulicích, před církví, která je nezdravá z toho, jak je omezená, a z toho, jak lpí na své vlastní bezpečnosti.“

Jsou to krásná slova, ale jak se k tomu postavit v praxi? *„Nemám čas“*, *„Neumím to“*, *„Ať to dělá tamten, ten má k tomu charisma“* nebo *„Už toho dělám dost“*, nejsou kladné odpovědi na Ježíšovu výzvu předkládanou papežem Františkem. *Křtem jsme dostali posláni spolu s veškerou výzbrojí, abychom byli účinnými velvyslanci našeho Pána a Spasitele. Nikdo tedy nemůže tvrdit, že „to neumí“.* Spíš nechce, protože např. podlehl pokušení pohodlnosti, paralyzován strachem nemá odvalu, stydí se za svou křesťanskou jinakost nebo trpí komplexem méněcennosti atd. atd.

Dokončení na str. 2

Foto: <http://jihlava.charita.cz>

Výnos letošní Tříkrálové sbírky zlomil dosavadní rekord

Dárci charitní Tříkrálové sbírky byli i letos ke koledníkům štědrí. Do zapečetěných pokladniček a prostřednictvím DMS věnovali celkem přes 80 milionů korun. Ke dni 28. ledna 2014 činil celkový výnos sbírky 82 748 546 Kč. Jde o dosavadní rekord ve čtrnáctileté historii celostátní sbírky. Loňský výnos sbírky dosáhl necelých sedmdesáti miliónů korun.

„Velmi děkujeme za finanční dary, všem, kdo do sbírky přispěli jakoukoli částkou. Současně chcí také poděkovat malým i větším koledníkům, jejich rodičům a také vedoucím skupinek i všem těm, kdo se na organizaci sbírky podíleli. Rekordní výsledek sbírky je pro nás potvrzením, že dárci vnímají naši odbornou pomoc potřebným a i v tomto roce uděláme maximum, abychom jejich očekávání naplnili,“ řekl Lukáš Curylo, ředitel Charity Česká republika. „Výsledek sbírky je pro nás současně závazkem, abychom dostáli důvěře dárců a tyto prostředky užitečně využili,“ dodal.

Prostředky z letošní sbírky budou použity např. na pomoc osobám bez přístřeší v azylovém domě ve Valašském Meziříčí, na modernizaci a vybavení střediska charitní pečovatelské služby v Kamenici nad Lipou, na podporu aktivit zdravotně postižených osob v klubu Dobrý den v Kutné Hoře, na pořízení elektrického zvedáku pro Charitu Otrokovice, na nákup automobilu pro charitní ošetrovatelskou službu v Javorníku a na mnoho desítek dalších. Většina prostředků pomůže v regionu, kde byly peníze vykoledovány, desetina výnosu podpoří projekty v zahraničí.

Charita ČR

Dokončení ze str. 1

Je nutné vykročit, zejména v dnešní době, kdy svět potřebuje poznat Pána Ježíše snad víc než kdy jindy. Správná odpověď každého křesťana je: „Ano, Pane, dej mi více víry!“ Prvním krokem je skutečná ochota vykročit. Druhý krok spočívá v tom, že si udělám čas, neboť v dnešní době se zdá být každý zavalen prací. To bude často znamenat zásadní přehodnocení svého žebříčku hodnot. Jde přitom o čas na zpytování svědomí, jak jsem na tom se svou vírou, jak se mi vykročení (ne)daří; čas na osobní prohloubení víry skrze četbu Písma svatého; čas na život ve farním společenství (aby nově příchozí mohli poznat Kristovy učedníky díky vzájemné lásce); čas na rozhovory o Bohu (a obvykle trvá dlouho, než se na tuto hlubinu dostaneme). Když se takto změní naše životní zaměření, Bůh si nás už povede a my mu rádi obětujeme čas tím, že se zapojíme do nějaké evangelizační akce, nebo ji dokonce iniciujeme, neboť celý náš život bude svědectvím o naší lásce k Ježíši a naší touze sdílet tento obrovský dar.

P. Mr. Mgr. Tomas van Zavrel
farní vikář řk farnosti Sušice

Obsah francouzské petice ovlivnil papežův rozhovor s prezidentem Hollandem

Papež se při rozhovoru s prezidentem Hollandem zastal francouzských katolíků. Připomeňme, že více než 120 tisíc mladých katolíků z Francie podepsalo list adresovaný Svatému otci. Žádali jej, aby pozvedl hlas rozhořčení nad tím, jak se v této zemi s katolíky jedná. Jak ujistil mluvčí episkopátu P. Bernard Podvin, obsah listu významně ovlivnil průběh rozhovorů mezi papežem a prezidentem.

Autorka listu Julie Graziani vyjádřila potěšení nad tím, že k prezidentu Hollandovi dolehl hlas francouzských katolíků. Zklamaly ji však prezidentovy deklarace, které považuje za mlácení prázdné slámy:

„Nejsme katolíci zavření ve věži ze slonové kosti. To není náš postoj. Řekli jsme si zkrátka, že nelze mlčet k útokům, jejichž obětí jsme se objektivně stali. Posměch vůči katolíkům má ve Francii dlouhou, sekulární tradici. Výsměch kvůli chození do kostela, modlitbě apod. Jenže tento postoj se v posledních letech změnil v pohrdání. Jsme prezentováni například jako tábor homofobů, pouze proto, že jsme vyšli do ulic hájit rodiny. Je to myšlenková zkratka, kterou uplatňuje mnoho novinářů. A to je nepřijatelné. Není to ale všechno. Došlo k dalšímu kroku. Už nejen výsměch, ale deklarovaná nenávisť. Množí se profanace a projevy vandalismu. Někteří se veřejně hlásí ke christianofobii a podněcují náboženskou nenávisť.“

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Papež varuje před pokušením ochočit si víru, aby odpovídala duchu světa

Kongregace pro nauku víry dbá na to, aby se Církev ve všem, co hlásá a činí, vždy řídila kritérii víry. Svatý otec to připomněl při setkání s účastníky právě zakončeného plenárního zasedání tohoto dikastéria:

„Od samých počátků Církve existuje pokušení chápat doktrínu v ideologickém smyslu nebo ji redukovat na soubor abstraktních vykrystalizovaných teorií. Ve skutečnosti jediným cílem doktríny je sloužit životu Božího lidu a zajišťovat naší víře pevný základ. Velké je totiž pokušení přivlastnit si dary spásy a ochočit je – snad i s dobrým úmyslem –, aby odpovídaly postojům a duchu světa. Je to pokušení, které se neustále opakuje!

Je vám svěřen velmi delikátní úkol pečovat o celistvost víry, vždy ve spolupráci s místními pastýři a Komisemi pro nauku víry jednotlivých biskupských konferencí. Slouží to ochraně práva celého Božího lidu na to, aby dostával poklad víry v jeho čistotě a celistvosti. Vaše práce má vždy na zřeteli také nároky konstruktivního, uctivého a trpělivého dialogu s autory [zpochybňovaných teologických publikací]. Jestliže pravda vyžaduje věrnost, pak věrnost roste vždy v lásce a bratrské pomoci tomu, kdo má ještě dozrávat nebo objasnit svá přesvědčení. Pokud pak jde o metodu vaší práce, vím, že vaše dikasterium vyniká v praxi kolegiálností a dialogem.“

Ra Vat

Od oceánu k oceánu: Čenstochovská ikona navštívila Washington, D.C.

Poutní ikona Panny Marie Čenstochovské při účasti na 41. pochodu pro život ve Washingtonu čelila desetistupňovým mrazům. Kampaň „Od oceánu k oceánu“ na obranu života dospěla k břehům Severní Ameriky před pěti měsíci a už prošla 10 000 mil (16 000 km) ve snaze obnovit kulturu života. Pannu Marii doprovázeli členové řádu Maltézských rytířů a zástupci Human Life International společně s mezinárodními koordinátory kampaně Od oceánu k oceánu, Ewou a Lechem Kowalewskými. Na závěr pochodu pro život před budovou Nejvyššího soudu USA, kde bylo roku 1973 vyneseno osudné rozhodnutí legalizovat potraty, skupina mladých Poláků žijících v Americe spontánně zazpívala polský hymnus „Černá Madona“.

Účast na pochodu byla poněkud nižší kvůli extrémnímu chladu a sněžení předchozího dne, v jehož důsledku byla zrušena řada letů a autobusových spojů z okolních oblastí. Přesto se podle odhadů dostavilo asi 300 tisíc účastníků, kteří přišli protestovat proti osudnému rozhodnutí v případě Roe vs. Wade z roku 1973. Bezmráčné nebe a slunečné počasí trochu zmírňovalo chlad a srdce planula větší úctou k životu.

Nejpočetnější skupinu účastníků pochodu pro život, který se koná každoročně 22. ledna, tvoří mladí lidé. Mezi účastníky jsou rodiny, skupiny osob se zdravotním postižením, členové církevní řádů, kněží a biskupové, lidé různých ras a vyznání. Je radost pohledět na to, jak je Constitution Boulevard na vzdálenost jedné míle zcela zaplněn demonstranty. Pochod je také skvělou příležitostí pro zástupce jednotlivých skupin, aby se setkali, diskutovali o strategii a sdělili si, jakých úspěchů bylo dosaženo.

Nyní jsou to dva roky od posvěcení poutní ikony pro kampaň „Od oceánu k oceánu“ v klášteře Jasna Góra v polské Čenstochové. Od té doby ikona urazila vzdálenost v délce rovnající se dvěma cestám kolem rovníku a stále ji ještě dlouhé putování čeká. Ze Spojených států bude pokračovat do Latinské Ameriky – tato další fáze putování bude slavnostně zahájena ve Phoenixu v Arizoně v listopadu tohoto roku. A konec této pouti je ještě daleko. 1. listopadu ikona odcestuje ze Spojených států. Doufáme, že poté bude pokračovat v cestě po Africe a jihovýchodní a střední Asii, než se navrátí domů.

HLL PL, Ewa Kowalewska

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Dominujícím názorem dnešních intelektuálních elit je postmoderní skepse. Pochybuje se o všem, dokonce o tom, že něco lze poznat s objektivní jistotou. A tak se zpochybňují i věci dokázané, protože objektivní důkaz prý neexistuje, nebo je alespoň pochybný.

Důsledkem tohoto absolutizovaného pochybování je relativizace a morální nivelizace postojů, životních stylů, kultur a hodnot. Prý nemáme žádná objektivní měřítka, kterými bychom mohli porovnávat různé světové názory, kultury, náboženství či jednání jednotlivých lidí. Z toho se pak vyvozuje povinnost uznat rovnost všech zmíněných entit a nevyvyšovat jednu nad druhou.

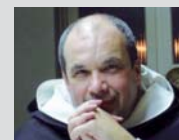
Je dána teoretická základna, která plodí nové podmanivé ideologie jako např. multikulturalismus, homosexualismus či genderismus, s rostoucím počtem stoupenců a rostoucím společenským a politickým vlivem.

Tvrdí se, že ve skepsi a relativismu a z nich plynoucí pluralitě a toleranci dochází lidské poznání resp. spolužití svého vrcholu. Jsou prý zúročeny a překonány všechny výdobytky i omyly lidských dějin a dějin lidského myšlení. Evolučně jdeme stále vpřed a výš...

Opak je pravdou. Radikální skepse a z ní odvozený relativismus jsou autodestruktivní teorie. Obsahují vnitřní rozpor, kterým se sami vyvracejí a zneumožňují. Např. už pro pojmy, které k vyjádření používají, si nárokují nezpochybnitelnou a nerelativizovanou objektivitu, bez které by své scestné ideje nemohly ani předat druhým.

Navíc nejde o nějaký pomyslný vrchol, ke kterému dospělo lidské myšlení. Mnohem dokonaleji propracované skeptické teorie se vyskytly již v antickém Řecku a byly tehdy úspěšně vyvráceny velkými filozofy realismu. Fakt, že dnes opět přicházejí ke slovu, není tedy dokladem pokroku, ale naopak úpadku. Západ ztrácí pravdivé zachycení skutečnosti, vrací se k mýtům a zabředá do nesmyslů. Dokážeme tomu čelit?

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

HUDBA

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Jan van Eyck: Gentský oltář, detail (15. stol.)
Foto: Wikimedia Commons

Existuje agitační hudba, která člověka vábí pro různé kolektivní účely. Existuje smyslná hudba, jež člověka uvádí do erotické atmosféry nebo se jiným způsobem podstatně zaměřuje na smyslné rozkoše. Existuje prostá zábavná hudba, která nic nevyprovokuje, nýbrž chce jenom prolomit tíži ticha. Existuje racionální hudba, v níž tóny slouží pouze k racionálním konstrukcím, ale nedochází při ní k žádnému skutečnému pronikání ducha a smyslu. A sem by se daly zařadit některé suché katechismové písně a na objednávku vytvořené moderní zpěvy.

Hudba, jež odpovídá bohoslužbě Vtěleného a na kříž Vyvýšeného, žije z jiné, větší a šířeji rozprostřené syntézy ducha, intuice a smysly vnímatelného zvuku. Lze říci, že západní hudba od gregoriánského chorálu přes hudbu katedrál a velkých

polyfonií, přes hudbu renesance a baroka až k Brucknerovi a za něho dál vyvěrá z vnitřního bohatství této syntézy a rozvíjela ji v plnosti možností. Toto veliké je jenom zde, protože mohlo vyrůst z antropologického základu, který spojoval duchovní se světským v poslední lidské jednotě. Rozřezává se tou měrou, jakou mizí tato antropologie. Velikost této hudby je pro mne to nejvíce bezprostřední a zřejmé potvrzení křesťanského obrazu člověka a křesťanské víry ve vykoupení, jaké nám dějiny nabízejí. Koho se opravdu dotkne, ten ví jaksí z hloubi duše, že víra je pravdivá, i když potřebuje udělat ještě mnoho kroků, aby toto nahlédnutí uchopil rozumem a vůlí.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

PUTOVAT V DUCHU SVATÉM

Z katechezí Svatého otce Františka na generální audienci

Další katecheze na generálních audiencích věnoval papež František svátostem křtu a biřmování. Církev je lidem učedníků a misionářů, který v síle Ducha Svatého putuje, předává víru a rozsévá pokoj.

Svátost křtu z nás činí údy Kristova těla a Božího lidu. Svatý Tomáš Akvinský připomíná, že ten, kdo obdržel křest, je přivtělen ke Kristu, jako by byl jeho údem, a přičleněn ke společenství věřících, to znamená k Božímu lidu. Podle učení Druhého vatikánského koncilu dnes říkáme, že křtem vstupujeme do Božího lidu, stáváme se členy *putujícího lidu*, lidu, který putuje v dějinách.

Jako se z generace na generaci předává život, tak také znovuzrozením ze křtu se z generace na generaci předává milost, a s touto milostí křesťanský lid putuje

v čase jako řeka, která zavlažuje zemi a ve světě šíří Boží požehnání. Poněvadž Ježíš vyslal učedníky, aby šli a křtili, existuje od té doby až dodnes nepřetržitý řetězec předávání víry skrze křest. A každý z nás je článkem onoho řetězce, každý článek je krokem vpřed jako řeka, která zavlažuje. Taková je milost Boží a taková je naše víra, kterou máme předávat svým dětem, aby ji, až dospějí, mohly předávat svým dětem. Takový je křest. Proč? Protože křtem se stáváme Božím lidem, který předává víru. Toto je velmi důležité. Boží lid putuje a předává víru.

Lid učedníků a misionářů

Mocí křtu se stáváme *učedníky-misionáři*, jsme povoláni nést evangelium do světa (*Evangelii gaudium*, 120). Boží lid je *lidem učedníků*, protože víru dostává, a také *misionářů*, protože víru předává. A působí to v nás křest, který nám dává milost a předává víru. Všichni v Církvi jsme učedníci, a to stále, po celý život; a všichni jsme misionáři, každý na místě, které mu Pán přidělil. Všichni, i ten nejmenší je misionářem, a ten, kdo vypadá jako nejstarší, je učedníkem. Také biskupové i papež musejí být učední-

ky, jinak si nepočínají dobře, nemohou být misionáři, nemohou předávat víru. Všichni jsme učedníky i misionáři.

Existuje nerozlučitelný svazek mezi *mystickou* a *misionářskou* dimenzí křesťanského povolání; obě jsou zakořeněny ve křtu. „Obdržením víry a křtu křesťané přijímají hnutí Ducha Svatého, který vede k vyznávání Ježíše Krista jako Božího Syna a k nazývání Boha Otcem, *Abba*. Všichni pokřtění... jsme povoláni žít a sdílet společenství s Trojicí, poněvadž evangelizace je výzva k účasti na trojičném společenství“ (*Dokument z Aparecidy*, 157).

Nikdo se nespasí sám

Nikdo se nespasí sám. Jsme společenstvím věřících, jsme Boží lidem a v tomto společenství zakoušíme krásu sdíleného okoušení lásky, která nás všechny předchází, ale současně nás žádá, abychom byli „přívodem“ milosti jedněch ke druhým, navzdory svým omezením a svým hříchům. Komunitní dimenze není jenom nějakým rámcem, přílohou, nýbrž je integrující součástí křesťanského života, svědectví a evangelizace. Křesťanská víra se rodí a žije v Církvi, a při křtu slaví rodiny a farnosti přivtělení nového údu ke Kristu a k jeho tělu, kterým je Církev.

Příklad Japonska

V souvislosti s důležitostí křtu pro Boží lid jsou příznačné dějiny křesťanského společenství v Japonsku. To zakusilo tvrdé pronásledování počátkem 17. století. Byli tam mnozí mučedníci, členové kléru byli vyhnáni ze země a tisíce věřících bylo zabito. Žádný kněz v Japonsku nezůstal, všichni byli vyhnáni. Společenství se tedy stáhlo do ilegality, ve skrytu uchovávalo víru a modlitbu. A když se narodilo dítě, tatínek s maminkou je pokřtili, protože v určitých situacích mohou křtít všichni věřící. Když se přibližně po dvou a půl století vrátili misionáři do Japonska, vyšly tisíce křesťanů ven a Církev mohla znovu růst. Prežili milostí svého křtu! Toto je obrovské: Boží lid předává víru, křtí svoje děti a jde vpřed. I v tajnosti uchovávali silného komunitního ducha, protože křest z nich učinil jediné Kristovo tělo. Byli izolováni a skryti, ale neustále byli členy Božího lidu, členy Církve. Z těchto dějin se můžeme mnohé naučit.

Křesťanská iniciace

Se svátostí křtu je neoddělitelně spojeno biřmování. Obě tyto svátosti spolu s eucharistií tvoří jedinou spásnou událost, *křesťanskou iniciaci*, jíž jsme začleněni v Ježíši Kristu, usmrčeném a vzkříšeném, a stáváme se novým stvořením a údě Církve. Proto se původně tyto tři svátosti udělovaly najednou na konci katechumenátu, obvykle o Velikonoční vigílii. Ustálil se tak průběh formace a postupné zařazení do křesťanského společenství, což mohlo trvat i několik let. Nejprve křest, potom následovalo biřmování a eucharistie.

Biřmování nás pevněji spojuje s Kristem a Církví, poskytuje nám zvláštní sílu Ducha Svatého, abychom šířili a bránili víru, vyznávali Kristovo jméno a nikdy se nestyděli za kříž.

Pomazání Duchem Svatým

Běžně se mluví o svátosti biřmování, což znamená pomazání. A vskutku jsme olejem zvaným křížmo mocí Ducha Svatého připodobnění Ježíši Kristu, který je jediným pravým *pomazaným*, Mesiasem, svatým Božím. Biřmování působí

růst křestní milosti: pevněji nás spojuje s Kristem, dokonaleji nás spojuje s Církví, poskytuje nám zvláštní sílu Ducha Svatého, abychom šířili a bránili víru, vyznávali Kristovo jméno a abychom se nikdy nestyděli za kříž (*KKC*, 1303).

Důležitost biřmování pro děti a mládež

Proto je třeba pečovat o to, aby naše děti, naše mládež obdržely tuto svátost. Všichni se staráme, aby byly pokřtěny, a je to dobře, ale možná, že nevěnujeme tolik péče tomu, aby byly biřmovány. Zůstanou pak na půli cesty a neobdrží Ducha Svatého, který je v křesťanském životě tolik důležitý, neboť nám dává sílu jít vpřed. Je přirozeně nezbytné nabídnout biřmovancům dobrou přípravu, která má přivést k osobnímu přilnutí k víře v Krista a probudit v nich citění příslušnosti k Církvi.

Připodobnění Kristu

Biřmování – jako každá svátost – není dílem lidí, nýbrž Boha, který pečuje o náš život, aby nás připodobnil k obrazu svého Syna a uschoptil nás milovat jako on. Činí tak tím, že nám vlévá Ducha Svatého, jehož působení prostupuje celého člověka a celý život a projevuje se sedmi dary. Jsou to moudrost, rozum, rada, síla, poznání, zbožnost a bázeň Boží.

Když přijmeme Ducha Svatého do svého srdce a necháme jej působit, sám

Agnolo Gaddi: Triumf kříže, detail (1380). Foto: Wikimedia Commons

Kristus se v nás zpřítomňuje a nabývá podoby v našem životě; on sám se skrze nás modlí, odpouští, dodává naději a útěchu, slouží bratřím, stává se bližním těm, co jsou v nouzi a těm posledním, vytváří společenství a rozsévá pokoj. Pomyslete,

jak důležité to je: skrze Ducha Svatého sám Kristus přichází a koná toto vše mezi námi a pro nás! Proto je důležité, aby děti a mládež obdržely svátost biřmování.

Drazí bratři a sestry, děkujeme Pánu za dar biřmování a prosíme jej, aby nám

pomohl žít jako opravdoví křesťané a kráčet vždy s radostí podle Ducha Svatého, který nám byl dán.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Kráceno, mezititulky redakce)*

TAK PŘECE RODINA

Papež František a kardinál Paglia při setkání s dětmi během pouti rodin. Foto: <http://aandblog.blogspot.cz>

Návštěva ad limina rakouského episkopátu se ohlašovala dosti ponuře. Ještě před příjezdem do Říma udělil kardinál Schönborn Vatikánskému rozhlasu rozhovor, ve kterém se netajil neslavnou situací místní církve. I když prý není až tak zlá, jak to líčí média. Tak například *farářská iniciativa* vybízějící ke vzpouře proti papeži (samozřejmě tomu předchozímu) přilákala jen nevelkou část rakouského kléru. Kardinál Schönborn nicméně přiznal, že život rakouských katolíků se odehrává daleko od Církve. Ačkoli do katolické církve patří oficiálně 89 % Rakušanů, sotva 6 % jich přijde na nedělní mši, ve Vídni jen necelá 2 %. Rakouský primas se svěřil, že neví, co se děje v srdcích těch ostatních, čím žijí, a velmi jej to rmoutí. Rád by šel k hledajícím, aby ukazoval cestu návratu ke Kristu. Ale jak – to je otázka! Vídeňského metropolitu na druhou stranu potěšil velký zájem Rakušanů o vatikánský dotazník ohledně rodiny. Je přesvědčen, že jde o dobré znamení.

Trochu jinak vypadal obraz rakouské církve, jak jej představil ordinář Sankt

Rodiny, které objevily krásu učení Církve a vzaly je vážně, se stávají hybnou silou evangelizace. Přitahují svou radostí, pokojem a svobodou.

Pölsen biskup Klaus Küng. V rámci episkopátu má na starosti rodinu, a soustředil se proto na tento aspekt života Církve. Prozradil, že v rakouské církvi je manželství a rodina svého druhu tabu. Zkrátka proto, že od časů *Humanae vitae* se místní katolíci s učením Církve na toto téma neshodují. Řeší se to tak, že se o tom ve farnostech prostě nemluví. V tomto kontextu biskup Küng poznamenal, že jej velmi znepokojuje dotazník před synodou o rodině. Sám ve své diecézi jasně řekl, že jeho cílem není změna učení Církve, protože Církev musí zůstat věrná evangeliu. Odmítl také anonymní odpovědi. V důsledku toho jich přišlo

pouhých 180, zatímco ve Štýrskohradecské diecézi jich bylo přes 20 tisíc. Biskupa Künga nicméně zmatek kolem anketu velmi trápí. V lidech se totiž probouzí naděje, které nebude nikdy možné splnit – řekl Vatikánskému rozhlasu.

Biskup ze Sankt Pölten však ukázal také jinou tvář místní církve. V Rakousku existují mladé rodiny, které objevily krásu odmítaného učení Církve a vzaly je vážně. Prozrazuje je zpravidla větší počet dětí. Ukazuje se, že tyto rodiny velmi působí na své okolí. Přitahují svou radostí, pokojem a svobodou. A tím způsobem evangelizují. A co více, na mnoha místech jsou právě tyto rodiny hybnou silou Církve, na nich spočívá hlavní tíže pastorační. Není jich mnoho, ale jsou velmi aktivní – zdůraznil rakouský biskup, podotýkáje, že nejde o jev výlučně rakouský. S podobným trendem se setkal také ve Francii, v Itálii nebo Spojených státech. Tímto způsobem se osvědčuje to, co předpovídal Jan Pavel II. – že budoucností Církve je rodina.

Zajímavé je, že před dvěma týdny podobně mluvili také francouzští biskupové. Prezídium tamního episkopátu navštívilo Vatikán. S papežem hovořili především o rodině. František jim prý řekl, že si nepřeje, aby na synodě převládla otázka rozvedených. Více mu záleží na tom, aby křesťanská rodina ukázala svou krásu a radost, aby se stávala hybatel evangelizace.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Blahoslavený Vilmos Apor

Další významnou osobností maďarské církve a jedním z prvních blahořečených mučedníků z období komunismu je biskup Vilmos Apor, zastávající chudých, ochránce Židů, ale také statečný muž, který na konci 2. světové války hájil čest maďarských žen a dívek před násilnickými vojáky sovětské armády. Zaplatil za to životem.

„Děkuji Bohu, že přijal moji oběť.“ Tak reagoval umírající biskup Vilmos Apor na informaci, že sovětské vojáky se do jeho rezidence už nevrátili, a ženy tam ukryté tak unikly znásilnění.

Narodil se 29. února 1892 v šlechtické rodině v Segesváru jako šesté dítě svých rodičů. Jeho otec baron Gabor Apor patřil mezi elitu rakousko-uherské byrokracie a působil v Sedmihradsku i ve Vídni. Matka Fidelia Palffyová pocházela ze slavné uherské rodiny, která se vyznamenala ve válkách proti Turkům. Otec zemřel tragicky na zápal plic, když chlapec nebyl ještě sedm let, a matka musela převzít veškerou péči o děti. Mladý Vilmos byl poslán na jezuitské gymnázium do Kalksburgu v dnešním Rakousku, později pokračoval na studiích u jezuitů v Kalo i v Uhrách. Během těchto školních let se rozhodl pro kněžství. Po poradě s příbuzným – biskupem v Györu J. E. Szechenyem vstoupil do semináře k jezuitům v Innsbrucku. Po pětiletém studiu na teologické fakultě a pobytu v semináři byl 24. srpna 1915 vysvěcen na kněze.

Proboštem chudáků

V době 1. světové války působil nejprve jako vojenský kaplan a poté se stal na podzim 1917 vikářem ve městě Gyula. Zároveň pracoval jako profesor v kněžském semináři v biskupském městě své diecéze Nagyvarad. Po rozpadu Rakouska-Uherska se biskupské město Nagyvarad, stejně jako většina diecéze, ocitlo v Rumunsku, město Gyula zůstalo v Maďarsku. Na podzim 1918 byl Vilmos Apor jmenován proboštem v Gyule. V obtížné době po 1. světové válce, nepokojných časech Komunistické republiky rad a rumunské okupace země, se mladý

kněz vedle duchovní služby zaměřil také na sociální práci. Byl znám svým obětavým přístupem k chudým a potřebným, za což byl také nazýván „proboštem chudáků“. V meziválečné době založil v Gyule několik charitativních institucí, mimo jiné domov pro sirotky a opuštěné děti.

Blahoslavený Vilmos Apor. Foto: archiv autora

Biskupem, zastáncem Židů a uprchlíků

Maďarsko se za 2. světové války stalo společníkem nacistického Německa a regent Horthy realizoval nacionalistickou politiku znovuoživení „Velkého Maďarska“, tj. připojení území ztracených po 1. světové válce, tedy částí Rumunska, Slovenska ad. Zároveň bylo Maďarsko nuceno činit Německu ústupky, včetně vyslání maďarských vojáků na východní frontu po boku wehrmachtu či zavedení antisemitských opatření. V této nelehké době jmenoval papež

Pius XII. v lednu 1941 Vilmosa Apora biskupem v Györu. Apor se úřadu ujal 2. března 1941 a později se stal také čestným kaplanem Maltézských rytířů.

V roce 1944 byl konzervativně laděný a k Církvi vstřícný admirál Horthy svržen a k moci se dostala skupina pronacistických Šípových křížů v čele s Ferencem Szálasim. V této době začaly masové deportace statisíců Židů do Osvětimi. Maďarský episkopát a řeholní řády rozvinuly intenzivní činnost ve prospěch židovského obyvatelstva – protesty u německých okupačních orgánů, vydávání pastýřských listů na obranu Židů, ukrývání osob, vybavování Židů křesťanskými listy a cestovními doklady. I jako biskup se Vilmos Apor angažoval v pomoci potřebným – kritizoval protižidovská opatření, ukrýval ve svém paláci Židy a další uprchlíky. Pomáhal také prostřednictvím své sestry, vedoucí představené maďarského Červeného kříže s organizováním mezinárodní pomoci. Podílel se také na udílení křtu dětem židovského původu, což zákony zakazovaly. Za jeho neustálé protesty mu bylo vyhrožováno vězením i smrtí.

Biskup Apor rovněž odvážně kázel proti nelidským opatřením nacistů: „Kdo popírá nejdůležitější příkázání křesťanství, příkázání lásky, a tvrdí, že existují lidé, skupiny a rasy, které je dovoleno nenávidět, kdo říká, že je možné lidi mučit proto, že jsou Židy nebo černochy, nese větší vinu než pohané a osoby hřešící veřejně. Všichni, kteří organizují takové násilí a mučení nebo se na něm podílejí, páchají smrtelný hřích.“

Podobně biskup Apor reagoval v době, kdy se přes Maďarsko valila fronta a před postupující Rudou armádou prchaly tisíce lidí. Pro lidi bez přístřeší ne-

chal v Györu otevřít budovy církevních institucí, stejně tak jako dal k dispozici svou biskupskou rezidenci a sám se odstěhoval do malého městského bytu.

Obhájce žen a dívek

S přicházejícími sovětskými jednotkami ovšem do Maďarska nedorazila svoboda, ale rabování, zatýkání osob a masové znásilňování žen a dívek. Biskup Apor byl o tom informován, a proto nabídl především mladým ženám a dívkám, aby se v době příchodu sovětských vojáků do Györu v březnu 1945 ukryly v církevních budovách, ale také v jeho rezidenci ve sklepech a na půdě. Ruští vojáci však začali po ženách ve městě pátrat a doslechli se, že jsou ukryty také u biskupa. Vilmos Apor byl tedy povolán na sovětské velitelství, kde po něm požadovali, aby dívky vydal, což on odmítl. Brzy se do jeho rezidence dostavila skupina vojáků žádajících, aby biskup poslal nějaké pomocné síly – dívky na loupání brambor, což byla samozřejmě záminka. Vilmos Apor po-

žádal o tuto pomoc několik starších lidí, kteří byli v jeho rezidenci ubytovaní, a ti skutečně šli. Brzy nato – 30. března 1945 – však do biskupského paláce vtrhla skupina nespokojených sovětských vojáků a narazila na jednu mladou dívku, která lehkovážně opustila úkryt. Když se ji vojáci snažili odvléct, zastoupil jim biskup Apor cestu s tím, že nestrpí takové jednání, neboť je povinen bránit čest a životy těch, jejichž je duchovním pastýřem. Jeden z vojáků na něj namířil samopal, a když biskup neuhnul, vystřelil na něj. Těžce zraněný biskup klesl k zemi, což sovětské vojáky polekalo a z biskupského sídla utekli. Biskup Apor byl převezen do györské nemocnice, kde 2. dubna 1945 zemřel. Před smrtí se ještě dozvěděl, že jeho oběť nebyla marná, neboť dívky a ženy v jeho rezidenci zůstaly uchráněny.

Nepohodlný i po smrti

Pohřeb Vilmosa Apora proběhl velmi skromně, protože sovětské okupační velení si pochopitelně nepřálo přílišnou

publicitu jeho násilného úmrtí. Paradoxní obranou jednání sovětských vojáků bylo spuštění cynické pomlouvačné kampaně komunistického tisku, který tvrdil, že biskup Apor byl nacistický kolaborant, odporující sovětským osvoboditelům, a údajně proto byl zastřelen. Tělo biskupa bylo provizorně uloženo v kostele karmelitánského kláštera. Následně měl být pohřben v györské katedrále, poté, co bude opravena a bude zde vybudována důstojná hrobka. Když však byla hrobka připravena, komunistické orgány přesun jeho ostatků zakázaly. Stalo se tak až v květnu 1986, ale bez veřejných obřadů. V listopadu 1997 byl Vilmos Apor papežem Janem Pavlem II. prohlášen za blahoslaveného.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

O EU, SEXUÁLNÍ REVOLUCI, ČESKÝCH EUROPOSLANCÍCH A PANÍ ČEŠKOVÉ

Jedním z českých europoslanců, kteří podpořili propotratovou a protirodinnou zprávu Edite Estrelové, je Andrea Češková. Podívejme se na její činnost v Evropském parlamentu.

Zatímco manžel slovenské europoslankyně Záborské (podobně jako kdysi staří Izraelité kolem hradeb Jericha) symbolicky sedmkrát obcházel budovu Evropského parlamentu v Bruselu, europoslanci rozdílem sedmi hlasů podruhé odmítli sáhodlouhou zprávu o sexuálním zdraví a sexuální výchově, která absolutně nerespektovala zásady zdravého rozumu, morálky a subsidiarity. Sedm hlasů je zatraceně málo a každý se počítá.

V Evropském parlamentu to funguje tak, že je-li k nějaké zprávě podána i její alternativa, hlasuje se nejprve o této alternativě, a pokud je schválena, ta původní

zpráva je automaticky zamítnuta. Podpořit alternativu tedy znamená říct ne původnímu návrhu, v tomto případě návrhu portugalské socialistické europoslankyně Edite Estrelové, místopředsdkyně Výboru pro ženská práva a rovnost pohlaví a hlavní propagátorky zprávy. Z českých europoslanců se takto rozhodlo hlasovat sedm statečných a přehledné informace o celém hlasování lze získat na internetových stránkách <http://www.votewatch.eu> (možná není na škodu vědět, co tam naši zástupci dělají, když už jsme si je zvolili).

Mezi odpůrci alternativy (tedy pravděpodobně zastánci původního návrhu

paní Estrelové) mě zaujala paní Andrea Češková. Jelikož je jedinou českou zástupkyní ve Výboru pro ženská práva a rovnost pohlaví, který má původní zprávu na svědomí, podívejme se na ni trochu zblízka (tuto zprávu označovanou jako Estrela Report si lze česky přečíst na stránkách <http://www.europarl.europa.eu>, jenom varuji, že její délka může vážně škodit vám i lidem ve vašem okolí):

Moment č. 1 – červen 2009

Politická hvězda paní Češkové strmě stoupá, neboť ze zastupitelstva Prahy 5 se dostává do EP. Mnozí Pražané si asi

vzpomenou na její předvolební kampaň, neboť na její podobiznu člověk narážel v jistých částech Prahy téměř všude. Nejvíce se vyjímal ta fotografie, kde jsou evidentně záměrně zdůrazněny její rekněme „ženské přednosti“. Jí samotné se prý tato fotografie nelíbila, souhlas k jejímu použití nicméně dala. Ale dobře, když se cítí na velkou politiku, proč ne...

Moment č. 2 – říjen 2010

Bývalý europoslanec Daniel Stroj (sice komunist, ale i ti mají někdy pravdu) se pozastavuje nad obdivuhodnou nečinností paní Českové v EP. „Andrea Česková se po celý první rok – čili po celou první pětinu svého europoslaneckého mandátu – neprojevila vůbec ničím! Kromě toho tedy, že dokázala tu dobu přímo grandiózně proflákat.“ Zpráva o činnosti českých europoslanců za volební období 2009/2010 (viz <http://www.analytickecentrum.cz>) skutečně prozrazuje, že paní Česková měla z našich zástupců třetí nejmenší procentuální účast na hlasování a všechny ostatní hodnocené položky – počet zpráv, písemných prohlášení, vystoupení na plenárním zasedání, návrhů usnesení, stanovisek, otázek a změn ve zprávách – mají jeden společný znak: nulu jak Brno. Následující rok se již zlepšila: na hlasování začala chodit a znamenala celkem 28 sledovaných výstupů, což ji zařadilo do pěkného českého průměru (nejaktivnější český poslanec Libor Rouček měl 138 výstupů).

Moment č. 3 – září 2013

Paní Česková publikovala krátký článek, ve kterém se věnuje hodnocení práce europoslanců. „Ačkolí mne může těšit, že jsem v tomto žebříčku skončila v kategorii předložených zpráv na druhém místě, v kategorii pozměňovacích návrhů pak na třetím místě ze všech českých europoslanců, je zapotřebí veřejnosti objektivně sdělit, že posuzovat kvalitu práce poslance pouze na základě těchto kritérií není zcela férové.“ O objektivnosti tohoto měření by se samozřejmě mohla vést dlouhá debata a má asi sloužit spíše pro základní orientaci, nicméně podívejme se na výsledky paní Českové detailněji: v docházce i v účasti na hlasování je z 22 českých europoslanců třetí od konce a v ostatních

Giotto di Bondone: Vražďení neviňátek, detail (1304–1306). Foto: Wikimedia Commons

Zpráva Estrelové ohrožuje práva rodičů na výchovu jejich dětí, svobodu svědomí a požaduje neomezený přístup k potratům.

kategoriích zaznamenala dělené 3.–5., dvakrát 12., dělené 6.–22. (za 0 písemných prohlášení, zřejmě se do jejich sestavování nechce skoro nikomu) a dělené 14.–15. místo. S těmito umístěními se ale už moc nechlubila. Např. paní Roithová vyhrála rovnou ve třech hodnocených kategoriích, dále byla 3., 4. a 10. To se mi zdá jako mnohem vyrovnanější a zajímavější výsledek. A jako celku se mu nějaká výpovědní hodnota přiznat musí.

Moment č. 4 – prosinec 2013

ODS publikovala krátké zdůvodnění, proč její poslanci jako správní konzervativci (v EP se řadí ke Skupině evropských konzervativistů a reformistů) nepodpořili Estrela Report. A skutečně, všichni poslanci za ODS hlasovali proti návrhu – až na paní Českovou. Proč nerespektuje konzervativní mínění své konzervativní strany? Ve svém prohlášení jen opakuje niceříkající fráze o právech: „Antikoncepce, sexuální výchova a bohužel i ukončení nechtěného těhotenství jsou součástí našeho života a je třeba vnímat, že naše

společnost se nemůže vrátit o sto a více let zpátky. Každá žena by měla mít možnost využít právo na sexuální a reprodukční zdraví, což znamená, že žena má mít právo o svém vlastním životě i sama rozhodovat.“ V o pár měsíců starším textu se dokonce pohoršuje: „Ženám ale bývá tento zákrok často upřen i v zemích, kde je potrat zákonem povolen. A to proto, že existuje možnost odmítnout provést potrat z důvodu ‚svědomí‘. Tímto způsobem může lékař zákrok nesmyslně odkládat až do doby, kdy nebude možné potrat provést. A to v souladu se zákonem.“ To už je ovšem argumentace jiného kalibru. Jinými slovy: Jestliže je možné se s odvoláním na „svědomí“ vyhnout zabítí nevinného člověka, pak jde skutečně o vážný nedostatek legislativy a je k pláči, že s tím ještě nikdo nic neudělal... Uaaaa!!!

Za své první volební období, které končí v roce 2014, si paní Česková jako europoslankyně vydělá až 60 milionů korun. Nějak moc peněz za nějak málo rozumu. Jelikož se mi zdá jako osoba pro tuto činnost zcela nekompetentní, pevně doufám, že to bude i období poslední. Nechám se překvapit příští rok.

Jakub Sluka

<http://jakubsluka.blog.idnes.cz>

Jakub Sluka, publicista a student historie

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Dítě a generační solidarita (2. část)

Sociální reformy v tzv. sociálně vyspělých státech jsou zatíženy omyly a chybnými politickými rozhodnutími. V důsledku toho dochází k deformaci solidarity mezi generacemi, ale i uvnitř generace.

Než začnu psát o solidaritě uvnitř téže generace, dovolím si poukázat na jeden z velmi aktuálních problémů. Tím je nepochybně dostatek pracovních míst pro mladou, nastupující generaci. Jedná se o problém pracovního trhu související s mezigenerační solidaritou. Jde tak o další významný a současně zcela nedostatečně popsany jev, který mimo jiné staví, řečeno s použitím rétoriky pana L. C. Thurowa, mladé proti starým.

Nedostatek pracovních míst pro mladou generaci

Vyjdu-li z předpokladu, že doba pracovní aktivity v populaci je v průměru 35 let a zohledním aktuální oddálení věku odchodu do důchodu oproti stavu před rokem 1996, tak průměrná doba setrvání lidí na pracovním trhu se prodloužila o tři a půl roku. Těch tři a půl roku představuje 10 % pracovního trhu. V roce 2012 bylo na pracovním trhu 4 miliony 900 tisíc lidí. Prodloužení věku odchodu do důchodu v současnosti znamená snížení možnosti zaměstnání pro nastupující generaci. Vyjádřeno v číslech, díky prodloužení věku do důchodu ubyla možnost mezigenerační obměny na našem pracovním trhu o 10 %, tj. o 490 tisíc pracovních míst!

To ale není číslo konečné, protože každým rokem věk odchodu do důchodu prodloužujeme, a tím mezigenerační obměnu blokuje ve stále větším rozsahu! U mužů se prodloužuje věk odchodu do důchodu o 2 měsíce ročně, u žen o 4 měsíce ročně, tj. v průměru o 3 měsíce ročně, jinak řečeno o čtvrt roku za každý uplynulý kalendářní rok. To představuje blokaci dalších 0,7 % míst na pracovním trhu ročně, což vyvolává automaticky úbytek 34 300 pracovních příležitostí ročně pro nastupující mladou

Carl Maria Seyppel: Brusič nožů. Foto: Wikimedia Commons

Kdo je naivnější? Politici slibující nová pracovní místa, což je při oddalování důchodu nesplnitelné, nebo voliči, kteří jim na základě lichých slibů stále znovu dávají hlas ve volbách?

generaci! Jen v příštích 4 letech, promítnuto do doby mezi volbami do poslanecké sněmovny parlamentu, bude prodloužením se věkem odchodu do důchodu blokováno dalších 137 200 pracovních míst. Zde je nepochybně namístě otázka: Kdo je naivnější? Politici, kteří slibují vytváření nových pracovních míst, což

je v kontextu s prodloužováním doby zaměstnání dědečků a babiček nesplnitelné, nebo voliči, kteří jim na základě lichých slibů stále znovu a znovu dávají hlas ve volbách? I takovou podobu na sebe mohou vzít důsledky řetězení omylů a špatných politických rozhodnutí v kauze zvané důchodová reforma (více v článku Ekonomové a dítě, RCM 20/2013).

Solidarita uvnitř téže generace

Solidaritu založenou na zdravých základech uvnitř téže generace (solidaritu intragenerační) si musí pohlídat, nebo v případě její aktuální absence prosadit, ekonomicky aktivní generace. Generace, která vytváří hodnoty, a proto je u moci, má tuto zodpovědnost sama vůči sobě! Musí si vytvořit prostředí, ve kterém pracující rodiče mohou vychovat děti bez vysokého rizika ekonomického bankrotu rodiny (viz tab. 1 v článku Dítě a sociální reforma, RCM 23/2013). V prostředí se zárukou plného starobního důchodu z I. důchodového pilíře, právě z důvodu řádné výchovy dětí, je dobře vychovaných, pracovitých dětí v takové generaci nedostatek. Následně, tj. s časovým posunem o jednu generaci, dochází k problémům průběžně financovaných systémů sociálního státu, např. důchodového, ale také při financování zdravotnictví. Pocítí to ve stáří právě ta generace, která se o to sama zasloužila! Pocítí to trojím způsobem. Za prvé nižšími starobními důchody vzhledem ke snížené valorizaci podle inflační doložky. Za druhé rozevíráním nůžek mezi průměrnou mzdou a průměrným důchodem díky žádnému nebo jen částečné valorizaci podle růstu reálných mezd. Za třetí zvyšováním věku odchodu do důchodu, což již dnes znamená, že 20 % lidí umírá v předdůchodovém věku. Jak uvádím v předcházejícím článku Dítě

a generační solidarita (RCM 2/2014), aktuálně praktikovaná zásluhovost, posuzovaná jednostranně jen na základě pracovní aktivity, vynáší v I. důchodovém pilíři bezdětným 500 % z vkladu. Rodiče jednoho dítěte obdrží jako důchodci téměř trojnásobek vkladu, přesně 278 %. Naopak rodičům tří dětí se již investice do jejich výchovy v době stáří vrátí jen částečně. Investice do výchovy čtyř a více dětí jsou pro rodiče z hlediska zajištění na stáří finanční katastrofou.

Bitý nebitého nese

Nic, ani skutečnost, že zákony obvykle vytváří ti starší v ekonomicky aktivní generaci, nemůže ty mladší v této věci omluvit. Lidé ve fertlním věku a současně na začátku své ekonomické aktivity si svoji zodpovědnost sami vůči sobě i svému stáří musí uvědomit, pozvednout hlas a pracovat na změně. Proč? Prostě proto, že je to pro jejich život určující od založení rodiny až po spokojené stáří. Uchýlím se, pro lepší pochopení problému, k bajce „Bitý nebitého nese“. V bajce vzal zbitý vlk zdravého lišáka na záda a s tím břemenem vrávorál, až se z něj pot lil. A lišák si cestou pobrukoval: „Bitý nebitého nese.“ V pohádkách a bajkách je skryt morální apel a současně také návod, jak rozlišit dobro od zla. Zatím to vypadá tak, že bitý nebitého nese a nést nepřestane.

Pokud si pomyslíte, že to je vrchol ve zneužívání solidarity mezigenerační i intragenerační v tzv. sociálně vyspělých státech, pak vás mohu ujistit, že tomu tak není. Existuje ještě horší příklad popření solidarity mezi lidmi. Je jím otevřený boj proti solidaritě. Vedou jej homosexuálové s výjimkou těch, kteří se aktivně podílí na výchově dětí např. svých bisexuálních či transsexuálních partnerů.

Homosexuálové a jejich neprávem vzrůstající vliv ve společnosti

Proč vzrůstá vliv homosexuálů ve společnosti neprávem? Protože ti občané, kteří neinvestovali do výchovy dětí nejméně 1 milion 440 tisíc korun, tj. do plnoletosti dítěte, okrádají v důchodovém věku právě rodiče o jejich dividendy z investic do výchovy dětí (tj. čerpají neprávem z odvodů sociálního pojištění dospělých úplně cizích dětí peníze, ze

kterých jsou přímo financovány starobní důchody v I. důchodovém pilíři). V případě homosexuálů je to 99,9 % jedinců při porovnání jejich počtu s počtem dětí, které vychovávají.

Vyčísleno částí daní použitých na výchovu dětí těch druhých (400 000 Kč) a vztaženo k průměrnému čerpání starobního důchodu podle aktuální doby dožití (2 000 000 Kč), jedná se o neoprávněné čerpání v průměrné výši 1 milion 600 tisíc korun na jednoho

korun) – 20 %] = 11 miliard 200 milionů korun ročně. Je to částka, kterou aktuálně přispívají rodiče dětí v důchodu svým vrstevníkům – homosexuálům každoročně na jejich důchody. Tím jsem ale zatím nezdůvodnil otevřený boj proti solidaritě ve společnosti.

Otevřený boj proti solidaritě

Otevřený boj proti solidaritě vedou homosexuální aktivisté tím, že prosazují své, jak jsem již doložil, ekonomicky zcela neodůvodněné nároky spojené navíc s otevřenými útoky proti heterosexuálním rodinám vychovávajícím děti. Jedná se o útoky na úrovni národní, mající povahu legislativních kroků, které mají imitovat rodinný status pro homosexuály. Dále to jsou pochody hrdosti, lépe řečeno pochody pýchy jako ostentativní prezentace homosexuálních jedinců ve smyslu jejich výjimečného postavení ve společnosti. Postavení homosexuálů ve společnosti je vskutku výjimečné. Jak jsem doložil, homosexuálové na společnosti, a tím na solidaritě parazitují (s výjimkou těch, co se přímo podílí na výchově dětí). Homosexuálové jako důchodci ve velkém rozsahu okrádají právě rodiče vychovávající děti, tj. ty, kterými veřejně opovrhují snažíc se

Generace, která vytváří hodnoty, si musí zajistit prostředí, v němž pracující rodiče mohou vychovat děti bez vysokého rizika ekonomického bankrotu.

homosexuálního starobního důchodce. Současné aktuální ztráty na důchodovém účtu způsobené homosexuály lze vyčíslit. Při údajné frekvenci výskytu 4 % homosexuálů v populaci a zohlednění vkladu ne-rodičů homosexuálů z daní přerozdělených na výchovu dětí těch druhých, je výpočet následující: [(4 % z 350 miliard

Ludwig Knaus: Dětská párty (1868). Foto: <http://www.liveinternet.ru>

současně o jejich zničení ve smyslu lidském, společenském a jak jsem doložil také finančním.

Na mezinárodní úrovni se jedná v poslední době o útoky homosexuálních aktivistů na heterosexuální rodiny s dětmi v Evropském parlamentu. Jde konkrétně o návrh europoslankyně Ulrike Lunackové „Plán EU proti homofobii a diskriminaci na základě sexuální orientace a genderové identity“. Evrop-

ský parlament, v případě schválení plánu U. Lunackové, by požadoval po členských státech aplikaci dvojího metru: neomezenou svobodu slova pro homosexuální komunitu a omezenou svobodu slova pro možné kritiky. Návrh neobsahuje žádnou ochranu práva na svobodné rozhodování, práva rodičů na výchovu svých dětí a ochranu dětí před homosexuální propagandou nebo práva na výhradu svědomí. Uvedeným „Plánem EU“ může být

omezena dokonce svoboda podnikání. Více na adrese: <https://email.seznam.cz/#inbox/20686>.

Ivo Patta

Pokračování v dalším čísle
(Mezitulky redakce)

Ivo Patta spolupracuje
s Centrem pro sociální
a ekonomické strategie
Univerzity Karlovy

„NEVĚŘTE TOMU KONI, TRÓJANÉ!“

K Putinovu projevu na Valdajském klubu

Valdajský klub expertů na ruskou problematiku vznikl v roce 2004. Jeho zářijového zasedání se zúčastnilo přes 200 ruských politiků, regionálních lídrů a mezinárodních expertů. Putin ho využil pro ohlášení výzvy Západu: podle něho Rusko nehodlá přebírat západní koncepci globalizace, protože má koncepci vlastní.

Pozornost vyvolal jeho důraz na to, čemu někteří z nás říkají „nová politická témata“. V době, kdy už víceméně celá Evropa začíná mít plné zuby antropologické revoluce – zpochybnování přirozenosti člověka a tradičních institucí, vyhlásil Putin naopak koncepci postavenou právě na podpoře těchto tradičních institucí. Tím upoutal pozornost v řadě zemí, mj. té naší, a vyvolal určité sympatie, zejména u konzervativně myslících lidí.

Bojím se těchto sympatií, protože se bojím Danajských, i když dávají dary.

Co řekl Putin k „novým politickým tématům“? Citujme: „Další vážná výzva pro identitu Ruska je spojena s událostmi, které probíhají ve světě. Jsou zde vnější politické a morální aspekty. Vidíme, jak většina euroatlantických zemí fakticky jde cestou odmítání svých kořenů, včetně křesťanských hodnot, které tvoří základ západní civilizace. Popírají se morální zásady a jakákoli tradiční identita: národní, kulturní, náboženská, nebo dokonce pohlavní. Provádí se politika, která řadí na stejnou úroveň velkou mnohodětnou

rodinu a partnerství osob stejného pohlaví, víru v Boha a víru v Satana. Výstřelky politické korektnosti jdou tak daleko, že už se vážně mluví o registraci stran, jejichž cílem je podpora pedofilie. Lidé v mnoha evropských zemích se bojí nebo stydí mluvit o své náboženské příslušnosti. Ruší se a přejmenovávají svátky, aby stydlivě schovali podstatu těchto svátků – jejich morální základ. A tento model se agresivně snaží vnutit celému světu. Jsem přesvědčen, že to je přímá cesta k degradaci a primitivismu, k hluboké demografické a morální krizi.“

„Co jiného by mohlo být větším svědectvím o morální krizi lidské společnosti, než ztráta schopnosti sebereprodukce. Dnes téměř všechny vyspělé země již nejsou schopny se reprodukovat, dokonce s pomocí migrace. Bez hodnot založených v křesťanství a jiných světových náboženství, bez standardů morálky, které se formovaly tisíce let, lidé nevyhnutelně ztratí svou lidskou důstojnost. My považujeme za přirozené a správné hájit tyto hodnoty.“

To nezní špatně. Ale podívejme se také na kontext, v němž tato slova zazněla.

O pádu Sovětského svazu mluví Putin jako o „rozpadu naší státnosti“, i když připouští, že předchozí ideologie „zanechala nepříjemný pocit“. Zdůrazňuje svrchovanost, nezávislost a – ano – územní celistvost Ruska, i když na druhé straně nechce zpochybnout jeho multietnický původ. „Máme na co být hrdí,“ prohlá-

šuje člen KSSS a KGB. „Celá naše historie bez výjimek by se měla stát součástí ruské identity,“ pokračuje. Chválí úlohu Ruska v mezinárodní politice a vyzdvihuje například jeho (Stalinovo) jednání na Jaltě.

Podle něho není Rusko jen stát, ale přímo civilizace. Jenže křesťanská Evropa vznikala na principu opačném: křesťanská civilizace – *christianitas* – se chápala jako rámec, v němž existují politické celky, nikoli naopak. Do praktické roviny pak Putin tuto myšlenku převádí návrhem Euroasijské unie. Jejím předpokladem je „těsná integrace se sousedy“. (Pamatujeme se na ni.) Putin samozřejmě slibuje v rámci oné integrace zachování identity a politické subjektivity sousedů (i tu jsme měli). Domnívám se, že tu hrozí nějaká forma obnovy Sovětského svazu jako alternativa Evropské unie.

V posledních letech nám EU přinesla celou řadu problematických agend. Nicméně její reforma je lepší perspektivou než její záměna za Euroasijskou unii. Lze doufat, že blížící se volby do Evropského parlamentu tuto instituci obmění a otevřou cestu k návratu do Evropy takové, jakou si ji představovali její zakladatelé.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

POSLEDNÍ VRCHOL

Film jako vybídnutí ke svatosti

Život madridského kněze Pabla Domíngueze a jeho tragická smrt před pěti lety na začátku února jsou skutečným pšeničným zrnem, které padlo do země, zemřelo a vydalo mnohé plody, a vydává dnes i v naší zemi. Film *Poslední vrchol* (*La Última Cima*, 2010) by nemohl vzniknout, pokud by jeho protagonista byl prostě kněz „s lidskou tváří“, laskavý, zábavný, otevřený. Příčina tohoto nádherného příběhu, který jako košatý strom obepíná již několik desítek států, je v Pablově jasném přesvědčení, že „jenom Kristus a jenom Láska je to důležité!“ Takto to vyjádřil v prosinci roku 2008 v dopise klariskám do Lermy, a také svědectví o jeho kněžském působení není ničím jiným než vyjádřením slov „jenom Bůh, a nic jiného než Bůh!“, jež si pár dní před smrtí vyměnil s kardinálem Cañizaresem. Díky entuziasmu, s jakým vždy hovořil o smrti, o tom, co následuje pro křesťana po smrti – a nejinak poslední dny svého života, ve kterých vedl duchovní cvičení v klášteře na úpatí hory Moncayo, jež byla jeho poslední – vypoovídá snímek nejen o realitě pozemského života ukotveného v Kristu, nýbrž otevírá cestu k tomu, co je za ní, cestu, která míří k věčnosti a po které je třeba stoupat.

Vášeň pro kněžství

Pablo zdědil po otci vášeň pro filosofii, kterou mistrně používal pro naprosto zřejmé a neomylné vysvětlování Pravdy. Odkaz, který zanechal v oblasti systematické filosofie, bude ještě možné docenit. Tuto vášeň pro věci logiky však vysoce převyšovala jeho vášeň pro kněžství, pro jeho službu kněze, kterou naplňoval s důslednou radikálností. „*Je proti spravedlnosti přivlastnit si něco, co není mé. Je nespravedlivé přivlastnit si čas odevzdání, který patří druhým. To je také nespravedlivé, protože my, bratři, nemáme vlastní čas! Jsme vyvlastnění. Nejsme úředníci (pracovali bychom osm hodin a devátou bychom již prokazovali laskavost): jsme kněží, a proto je naše úplné odevzdání spravedlivé.*“

Ve službě posvěcování

Dnešnímu člověku se to snad zdá příliš radikální; ve skutečnosti je to jediný způsob, jak žít kněžství, jak žít křesťanský život. Jeho jedinou metou bylo zpřítomňovat Krista a usilovat o vlastní svatost a svatost těch, kteří mu byli svěčeni. „*To je cíl a nebe: zpřítomňovat svatost. Pokud*

Foto: <http://poslednivrchol.cz>

„*Ať nás nikdy nesvede zlý s maskami falešných lásek. Jenom Kristus a jenom jeho Láska je Život!*“
(Pablo Domínguez Prieto)

například začnu opouštět liturgii hodin, jsem nerozumný, protože nechávám stranou základní a nezbytný způsob, jak dosáhnout cíle.“ Význam kněze, který jedná v osobě Krista, přirovnával k týmu horolezců, kteří stoupají nahoru navzájem připoutáni. Kněz je první z každé

skupiny a na něm závisí zdar expedice, tedy životy všech ostatních. „*Jakou moc máme v našich rukou, je to Kristova milost: v tom je naše štěstí, žít jako Kristus skrze svátosti! Je dobré věnovat se sociálním dílům? Ano, je to dobré, ale my máme nadto něco velmi důležitého, co jenom my můžeme působit: posvěcení.*“

Kristus není idea, ale Osoba

V chaosu, který způsobuje relativismus, ve světě, kde moudrost „září svou nepřítomností“, je skutečnou výhrou mít věci srovnané stejně jasně jako Pablo Domínguez. „*Všichni, např. svatý Irenej, mluvili naprosto jasně o tom, že Ježíš Kristus není idea, představa, je z masa, sarx, je to sarcoforos, zrozený z těla. Tím dávali jasně najevo, že nemluvíme o dalším ideologickém proudu, že křesťanství je Osoba. Když vám někdo řekne: ‚Já nechodím do kostela, ale jsem větší křesťan než mnozí,‘ musíte mu říci: ‚Moment, ujasníme si to. Vy jste mnohem lepší než mnozí křesťané. Ale křesťan je ten, kdo následuje Ježíše Krista – tuto osobu. Kdo zjistil, že On je všechno, začátek i konec, a že je osoba.‘ Kdo vyznává určitou sérii zásad, neubližovat druhým a co já vím, může skvěle patřit do spolku ochránců zvířat. Kvůli tomu se nemusí označovat za křesťana. Být křesťanem znamená uznat jednu osobu – Ježíše Krista.*“

Další informace o filmu, o otci Pablovi Domínguezovi a o termínech promítání najdete na <http://poslednivrchol.cz>.

Jana Luzarová
(Kráčeno, mezititulky redakce)

Některé čtenáře zarazila v posledním čísle *RC Monitoru*, v článku „To není Pán Ježíš“ [*RCM* 2/2014, str. 14], formulace „A protože nás chtěl žít vlastním tělem, abychom přišli za ním do nebe, tak to udělal tak, že sám sebe promění v chleba, a my ho sníme.“ Toto vyjádření by mohlo vést k bludné nauce. Je ovšem třeba vzít v potaz, že nejde o věroučný text, ale o rozhovor s šestiletým dítětem, jemuž se prarodič snaží vysvětlit tajemství eucharistie způsobem přiměřeným jeho věku, tedy bez použití pojmů, které by dítě nepochopilo (podstata, forma, způsoby, reálná přítomnost apod.). Jasnější formulace by mohla znít: „A protože nás chtěl žít vlastním tělem, abychom přišli za ním do nebe, udělal to tak, že na sebe vzal podobu chleba, a my ho tak můžeme přijmout.“ Čtenářům se omlouváme. Redakce.

OCHRÁNKYNĚ NAŠÍ ZEMĚ

Slovo kardinála Dominika Duky OP

Milí farníci pražské arcidiecéze, v únoru nás biskupy čeká návštěva Říma *Ad limina apostolorum*. Bude se jednat o naše první společné setkání s papežem Františkem, který loni na podzim světil svět pod ochranu Panny Marie. Naši zemi spolu se zemskými patrony ochraňuje Panna Maria v podobě Palladia země české. Pro ni budou po dohodě s proboštem staroboleslavské kapituly P. Liborem Bulínem a jeho předchůdcem P. Vladimírem Kelnarem zhotoveny nové korunky připomínající Svatováclavskou korunu, aby je papež František mohl při naší návštěvě v Římě požehnat.

Myslím, že málokdo zná historii tohoto drobného zlaceného reliéfu z tzv. korintské mědi, reprodukcího ikonografický typ Svatovítské madony. A přitom věrně sdílí osudy našeho národa a této země. Ta není jen mariánskou zahradou, ale v době totalitních režimů se stala vězením. Na počátku komunismu po likvidaci redemptoristické koleje ve Staré Boleslavi v roce 1950 se Palladium stalo nezvěstným. Bylo objeveno až po mnoha letech „věznění“ v trezoru Státní banky Československé v roce 1969

Foto: <http://staroboleslavske-palladium.cz>

díky iniciativě biskupa Jana Lebedy, tehdy staroboleslavského kanovníka. Získalo tak svobodu podobně jako o dvě desetiletí později i naše země.

Také v dávnější době, v době Třicetileté války bylo Palladium uloupeno, poháněno a muselo být vykoupeno. V roce 1638 byl však reliéf císařem a králem Ferdinandem III. a jeho manželkou Ma-

rií Annou slavnostně navrácen do Staré Boleslavi a při této příležitosti dekorován nově zhotovenými šperky. Tyto korunky Panny Marie i Dítěte byly ovšem později přesazeny na kopii vloženou do staršího rámu, která je trvale předmětem úcty poutníků. Originál Palladia proto od té doby korunky postrádá.

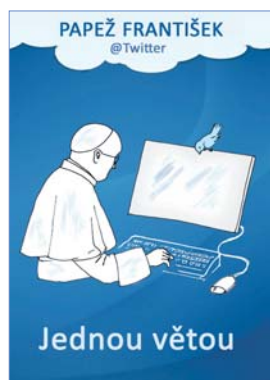
Korunovace významných madon byly vždy projevem hluboké úcty k Panně Marii. Považuji za důležité, aby nové korunky byly dnes opravdovým darem Ochránkyni naší země. Byl bych velmi potěšen, kdyby se podařilo, aby se na této pokloně staroboleslavské Panně Marii podíleli všichni, kdo ji ctí. Možnost přispět na tyto korunky dává konto staroboleslavské kolegiální kapituly. Jeho číslo je 2109845241/2700.

Vlastní korunovaci vykoná apoštolský nuncius Giuseppe Leanza při letošních svatováclavských oslavách 28. září. Veřejnost však korunovaný originál bude moci zhlédnout již 15. srpna o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

Kardinál Dominik Duka OP
arcibiskup pražský
www.apha.cz

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY
Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999
on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Papež František: *Evangelii gaudium* (Radost evangelia)

Apoštolská exhortace papeže Františka, při níž vycházel ze závěrečných proposic loňské synody o nové evangelizaci. Brož., 184 str., 99 Kč

Papež František: *Jednou větou*

Svatý stolec založil účet na Twitteru v prosinci 2012 ještě za papeže Benedikta XVI. Tři měsíce nato zde jeho nástupce František zveřejnil svou první zprávu. Knižka zachycuje první půlrok papežovy komunikace, zvl. s nejmladšími křesťany i s jejich nevěřícími přáteli. Brož., 64 str., 89 Kč

Silvano Fausti: *Nad evangeliem podle Jana*

Výklad Janova evangelia, ve kterém nechybí odbornost a přitom i pochopitelnost a živost, která zve nejen k četbě, ale i k přemýšlení a k žití rozjímaného slova. Pevná vazba, 632 str., 670 Kč

Jak to vidí Stanislav Příbyl

Ikonoklasmus a musiko-klasmus

Katolická církev je místem rozmanitého hudebního projevu. Máme se povyšovat nad juchajícími mládežníky, kteří upřednostňují bezobsažný sacropop, či nad kostelními babičkami, které se vyžívají ve zpěvu kancionálových písní nevalné kvality?

Trvalo to téměř osm set let, než se Církev definitivně sjednotila v otázce možnosti a správnosti zobrazování Krista a jeho svatých. Stalo se tak až na sedmém ekumenickém koncilu, druhém nicejském, roku 787. Sněm schválil „svaté ikony, malované barvami a pořízené z drobných kamenů a jiného k tomu způsobitelného materiálu, jako ikony Pána a Boha a Spasitele našeho, Ježíše Krista a neposkvrněné vládkyně naší svaté Bohorodice, jakož i svatých andělů a všech svatých a ctihodných mužů“. Bylo to době, kdy došlo k ukončení obrazoboreckých (ikonoklastických) bojů. Ty napáchaly na křesťanském umění nezměrné škody, takže se z předchozího období uchovaly pouze dvě ikony, uchráněné v klášteře svaté Kateřiny na Sinaji. Tak se paradoxně ve větší míře zachovalo dědictví daleko starších nástěnných fresek v římských katakombách. Rezervovanost vůči výtvarnému umění nacházíme i ve středověku, například u nejproslulejšího z cisterciáckých řeholníků, svatého Bernarda z Clairvaux. Stačí vstoupit do některého z cisterciáckých klášterních kostelů a uvnitř vidíme strohost, jejíž smysl má spočívat především v tom, aby nic nenarušovalo zbožné soustředění věřících. Je tomu tak například v Tišnově, kde zvenčí vidíme mimořádně zdobný portál, nazvaný *Porta coeli* (Brána nebes), avšak uvnitř kostela vládne střídmá prostota. Ke zběsilé formě praxe ikonoklasmu se v 16. století navrátilo kalvinistické křídlo protestantské reformace, což zasáhlo v době vlády „zimního krále“ Friedricha Falckého také naši katedrálu svatého Víta, jejíž vybavení bylo tehdy doslova rozflákáno. A nedostí na tom: zejména v zemích na západ od nás se stalo falešně chápání koncillové liturgické reformy v 60. a 70. letech 20. století záminkou pro likvidaci soch a obrazů, pálení ornátů a další barbarské činy, plynoucí z přesvědčení, že v před-

cházejících staletích bylo v Církvi všechno špatně, a teprve my jsme pochopili, jak to všechno má být.

S hudebním vyjádřením zbožnosti tomu však bylo od samého počátku jinak. Již v Pavlově listu Efezským čteme výzvu: „Plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně; zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce.“ (Ef 5,19) Hudební prožitek měl mimořádný význam v době citového vzepětí svatého Augustina, spjatého s jeho obřadem: „Jak jsem plakal při písních a hymnech Tvých, nesmírně dojat líbezným hlasem Tvé pějící Církvě! Ty zpěvy vnikaly v uši mé, a do mého srdce prýštila zčištěná pravda, z níž vzplanul mocný oheň zbožnosti a proudily slzy, a mně bylo tak dobře!“ (*Confessiones* 9,6) Někdy může být hudební projev při liturgii úsporný, vlastně na pomezí zpěvu a recitace, například když se společně recitují žalmy na jednotné výšce tónu, čili „recto tono“, což si pochvaloval týž hudbomilný Augustin. Skutečného hudbo-borectví se pak církev dočkala opět v kalvinistickém prostředí. Helvetská konfese praví: „Tak zvaný gregoriánský zpěv má v sobě velmi mnoho nesmyslného, takže jest po zásluze zavržen od našich i od řady jiných církví.“ (*Confessio helvetica secunda* 23,4) Ty nejpřísnější církve tohoto směru zrušily i varhanní hudbu.

Je zřejmé, že jak výtvarné umění, tak i hudební projev může zplanět. Pokud Církev otevře možnost zobrazovat Krista a jeho pozemské svědky, pak riskuje i kýč. Je však plošný zákaz výtvarného projevu řešením?

A totéž platí pro hudební vyjádření vztahu k Bohu. Zejména po Druhém vatikánském koncilu je katolická církev zcela jistě místem toho nejrozmanitějšího hudebního projevu, jaký si lze jen představit. Často zde můžeme slyšet o co hlučnější, o to bezobsažnější sacropop. V jednotném kancionálu českých a moravských diecézí pak najdeme nejednu textově i hudebně vyčpělou píseň. Ale povyšovat se nad juchajícími mládežníky, kteří upřednostňují první, a nad kostelními babičkami, které se vyžívají ve druhém? Za těchto okolností však jistě nemůže být nepatřičné, pokud kostelní sbory provádějí při liturgii také tradiční repertoár, ať gregoriánský chorál, ať renesanční polyfonii, ať „figurální mše“ z pozdějšího období. Těžko být soudcem o tak niterné záležitosti, jakou je otázka, co koho k Bohu přivádí nebo od něj napak odvádí.

P. Doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., J.C.D. soudce metropolitního církevního soudu v Praze, docent církevního práva na TF JU v Českých Budějovicích, rektor kostela sv. Gabriela Praha-Smíchov

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Na jedné americké univerzitě uspořádali nedávno petiční akci. **Dobrovolník s petičními archy oslovoval náhodné studenty a žádal je o podporu petice za zavedení legálního umělého potratu ve 4. (!) trimestru těhotenství.** Tento typ potratu totiž není v USA ani v jednom státě povolen (!). A studenti, kteří se pohoršovali (vlivem velké mediální i politické masáže od nástupu prezidenta Obamy, pro něhož je co nejširší možnost zabíjení počatých dětí prezidentskou prioritou) nad neuvěřitelnou diskriminací žen v přístupu k potratu, zvesela podepisovali. Zpracovaná masa lidí, vším možným ovlivněná a osleplá (a nemyslíci) veřejnost je totiž schopná podepsat naprosto vše. Zůstává nad tím rozum stát.

Skončil týden zaměřený na zvláštní modlitby za sjednocení křesťanů. Je to opravdu třeba a neměli bychom na to v modlitbě zapomínat ani po zbytek roku. V okamžiku, kdy Týden modliteb za jednotu křesťanů právě začal, oznámili představitelé Jednoty bratrské nezanedbatelnou inovaci! Zrušili nedělní bohoslužby. Místo nich budou jejich členové trávit nedělní hrami a workshopy. Důvod je prý ryze praktický. Nedělní rána totiž podle vedení sboru nejsou ze strany věřících oblíbenou dobou. „Jak jsme sami poznali v praxi, je nedělní dopoledne nejméně vhodná doba

pro jakoukoli veřejnou aktivitu.“ Jak dále uvedly *Lidové noviny*, místo nedělních kázání dá pražská Jednota bratrská přednost jiným aktivitám: půjde o praktické workshopy, různé přednášky a možnost osobně si popovídat u kávy o tom, co koho zajímá. „Zůstaneme věrní odkazu našich otců, ale nebojíme se inovovat způsoby, kterými

Koláž: mimi

předáváme jejich hodnoty současným lidem,“ uvedl mluvčí Jednoty bratrské.

K čemu ovšem slova chybí, je vláda na další čtyři roky. **Ministerstvo práce a sociálních věcí, které pro KDU-ČSL nebylo „silovým ani ekonomickým“ postem, a proto jej pustili dále, s chutí obsadila žena, která se netají tím, že řešením pro zlepšení postavení rodiny jsou pro ni jesle už od plenek** (a pak se diví, že staré, nemocné a de facto odložené rodiče nikdo

nechce doma) a je socialistkou každým coulem. Nám zbývá jen doufat a věřit, že to, co lidovci prosadili do koaliční smlouvy (výhradu svědomí a omezení možných rozšíření potratů nebo zavedení eutanazie) a co je jistě skvělé a záslužné, budou mít skrze místa bez portfeje a kolem zemědělství a s Danielem Hermanem v kultuře opravdu kompetenci a možnost pohlídat.

Když jsme u té politiky – nedávno vyšel na *Revue politika* pozoruhodný článek, který analyzoval ekonomický vzestup mnoha států obdivovaného Švédska. Jeho stabilita a ekonomická síla bývá často připisována systému sociální demokracie. Právě sociální demokraté si Švédsko často berou do předvolebních debat jako příklad země, kde ideologie této politické skupiny jednoznačně přinesla obrovský vklad. Ale jak to bylo doopravdy? V roce 1950 byly daně ve Švédsku velmi nízké a veřejný sektor menší než ve zbytku Evropy či v USA. Teprve poté začali švédští politici zasahovat do ekonomiky a přerodělovat bohatství, které Švédové v předcházejícím období soukromou aktivitou vytvořili. **V době největších úspěchů Švédsko uplatňovalo ekonomickou politiku nezasahování – laissez faire. Takže jakápak sociální demokracie?**

A modlete se za Ukrajinu, prosím!

-zd-

9. 2.	Ne	5. neděle v mezidobí Iz 58,7–10, Žl 112, I Kor 2,1–5, Mt 5,13–16	16. 2.	Ne	6. neděle v mezidobí Sir 15,16–21, Žl 119, I Kor 2,6–10, Mt 5,17–37
10. 2.	Po	Památka sv. Scholastiky, panny I Král 8,1–7.9–13, Žl 132, Mk 6,53–56	17. 2.	Po	sv. Alexius a druhové, řeholníci Jak 1,1–11, Žl 119, Mk 8,11–13
11. 2.	Út	Panna Maria Lurdská (Světový den nemocných) I Král 8,22–23.27–30, Žl 84, Mk 7,1–13	18. 2.	Út	sv. Simeon, biskup a mučedník Jak 1,12–18, Žl 94, Mk 8,14–21
12. 2.	St	sv. Benedikt Aniánský, opat I Král 10,1–10, Žl 37, Mk 7,14–23	19. 2.	St	bl. Godšalk, opat Jak 1,19–27, Žl 15, Mk 8,22–26
13. 2.	Čt	sv. Kateřina Ricciová, řeholnice OP I Král 11,4–13, Žl 106, Mk 7,24–30	20. 2.	Čt	sv. Eucherius, biskup OSB Jak 2,1–9, Žl 34, Mk 8,27–33
14. 2.	Pá	sv. Valentin, kněz a mučedník I Král 11,29–32; 12,19, Žl 81, Mk 7,31–37	21. 2.	Pá	sv. Petr Damiani, biskup a učitel církve Jak 2,14–24.26, Žl 112, Mk 8,34–9,1
15. 2.	So	sv. Jiřina, řeholnice I Král 12,26–32; 13,33–34, Žl 106, Mk 8,1–10	22. 2.	So	Svátek Stolce sv. Petra I Petr 5,1–4, Žl 23, Mt 16,13–19

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

